

„Hvězdy“ BFI Flare, Londýn. Za jak dlouho to bude podobně vypadat ve Zlíně? Nakročeno je slušně.

Autor: A. J. Tůma

Oficiálně se ta akce jmenovala **Zlín Film Festival 2023** – mezinárodní festival pro děti a mládež, a proběhla jako každoročně na začátku června v Baťově městě. Podle organizátorů se jedná o nejstarší, největší a nejvýznamnější filmovou přehlídkou svého druhu na světě, jejímž posláním je nejen bavit, ale také prostřednictvím filmu vzdělávat, rozšiřovat povědomí o okolním světě, rozvíjet estetické, sociální a morální citění.

Partnery festivalu jsou např. Ministerstvo kultury, Česká televize, Zlínský kraj a jiné instituce i soukromé firmy.

Typický film, uváděný letos na tomto festivalu, má asi takovouto anotaci:

Charlie žije fotbalem, s míčem umí divy a teď se mu dostává životní šance hrát fotbal profesionálně. Zdá se, že by mohl uspět v tom, v čem jeho otec nemohl. Ale Charlie má hluboko ve svém srdci ukryté tajemství a nyní, když je jeho budoucnost jasně určená, už nemůže své tajemství držet pod pokličkou. Jeho rozhodnutí jít s pravdou ven doslova rozmetá kdysi jednotnou rodinu na kusy a přinese zmatek i do jeho vztahů s kamarády. Jistota, kterou každý z nich cítil k sobě samému i ke svému okolí, je otřesena a cesta k opětovné harmonii je dlážděna překážkami, předsudky a rozpaky.

Za tímto slovním balastem se skrývá jednoduchá zápletka. Charlie se prostě cítí být dívkou. Jak překvapující! V tomto případě jde o britský film **Jsem Charlie**, režie Rebecah Fortune.

Napočítal jsem jen při letmém prolistování programového průvodce asi dvacítku filmů, jejichž hrdiny jsou homosexuálové či děti a mladiství s poruchou pohlavní identity. Je těžké odhadnout, kolik prezentovaných filmů obsahuje **LGBT** tematiku. Ne vždy se to z anotace pozná. Navíc jsou tyto filmy rozprostřeny v různých žánrových kategoriích, nikoli zařazeny v nějaké samostatné LGBT sekci, takže se **homosexualita** a **transgenderismus** prolínají celým festivalem jako červená nit. Zlínská filmová přehlídka tak skutečně připomínala spíše oslavu LGBT hnutí, kterémužto stěžejnímu tématu ostatní náměty jen sekundovaly.

Jaké byly ostatní náměty? Opět bez překvapení. Menšiny, menšiny, menšiny. Trochu **Ukrajiny**. Děti postižené nejrůznějšími syndromy. Těžký život imigrantů. A jistěže toxická bílá rodina a xenofobní bílá Evropa. To je v kostce asi tak vše.

Zarážející je, že jde o akci zaměřenou především na děti a mládež. Viděl jsem nekonečné zástupy dětí, navštěvující většinou organizovaně, hlavně v rámci škol, jedno představení za druhým. K tomu samozřejmě všudypřítomný doprovodný program, na stáncích zvících pouťových atrakcí byla aktivní zejména Česká televize. **Rozjásaná a takřka komsomolsky rozezpívaná atmosféra rozprostřela nad předletním Zlínem barevný háv, který měl povrchnímu pozorovateli zastříti skutečný záměr akce: indoktrinaci dětí ve jménu absolutní normalizace homosexuality a vytvoření dojmu, že nejpálčivějším problémem dnešní mladé generace je tápání v genderové identitě.** A navozování pocitu, že únik z vlastního pohlaví do jiné genderové identity je základním předpokladem pro vyřešení veškerých psychických, vztahových, rodinných a dalších problémů, v nichž se mladí lidé potácejí.

O dánském filmu **Všechn ten báječnejš život** se dozvídáme následující:

Šestnáctiletá Helga si naplánovala dokonalou sebevraždu. Potřebuje k ní pilulky s názvem Zlatá jablka, po kterých usne jako Sněhurka. Na trhu nejsou, ale mohla by je sehnat spolužačka Ingrid, která souhlasí pod podmínkou, že jí Helga splní několik přání. Helga si ale záhy uvědomí, že jí s milou a krásnou Ingrid napadá nespočet přání, které by si chtěla splnit. Dánský seriálový fenomén o křehkosti duševního zdraví, lásce a všem, co nás drží nad vodou.

Helga je celkem ztracená bytost, dokud se neupne na silnou a krásnou osobnost, která jí přinese spasení. Tímto novým objevem je samozřejmě černoška. Kromě toho, že skoro všichni mladí hrdinové pokrokové evropské kinematografie jsou tak či onak zralí na sebevraždu, typickým znakem je zobrazování bílých jako nedostatečných, rozklížených a nejistých, a naopak barevných lidí z jiných kultur jako silných, sebevědomých a inspirativních. Mimo jiné ti druzí na rozdíl od prvních mají svoji jasnou identitu, což je skutečně odrazem reality, pohříchu té reality, kterou vymýváním mozků novým a novým generacím uhnětl

právě tento druh „kultury“.

Helga a Ingrid

Není těžké vysledovat vzorové posuny Overtonových oken. Již nejde o kritiku **rasismu** nebo homofobie. Ve většině filmů konflikty a lásky mezi vrstevníky zcela ignorují etnickou linii, neexistuje žádný kolektiv, parta, která by nebyla rasově smíšená a barva pleti ve vzájemných vztazích nehraje sebemenší roli, jako by byla vpravdě neviditelná. Totéž lze říci o homosexualitě. Filmy zobrazují tápání, rozpaky a vášně mladých lásek a je přitom demonstrováno, jak moc je lhostejné, zda jde o hetero nebo homosexuální vztah. Homo vztahy jsou ovšem ukazovány jako mnohem zajímavější, zábavnější a přínosnější.

Jsou samozřejmě výjimky, které zobrazují nepochopení okolí, proti němuž je ještě stále potřeba bojovat. Zajímavé je, že tento narativ je přítomen třeba v českých filmech, signalizuje tedy nedostatečnou vyspělost „zaostalé části Evropy“. Naopak zejména skandinávské filmy vynikají totálně progresivistickým pohledem, kterým, trůfám si tvrdit, překonávají i děsivou severskou realitu. Ve sporu, zda byla dříve slepice nebo vejce, je zde jasno: **tato „kultura“ nereflektuje realitu, ale je setrvale jejím předvojem**. To je dáno zejména systémem financování, kdy natočit film, dostat ho na festival a obdržet pochvalné recenze lze jedině za předpokladu, že dílo má propagandistický potenciál a příslušným směrem navádí myšlení adolescentů. Tato díla jsou pak oslavována, přeposílána z festivalu na festival, stávají se z nich „oceňované filmy“, které údajně umělecky zpracovávají trendy, ačkoli **ve skutečnosti jsou součástí rozsáhlé mediální agendy, která trendy promyšleně nastoluje**.

O dalším dánském filmu **Vždycky jsem to byl já** se dozvídáme:

Max a Bastian jsou dánští teenageři. Max se narodil jako dívka, ale cítí se jako transgender chlapec. A Bastian, narozený jako chlapec, se cítí spíše jako dívka. Oba stojí před volbou, zda začít, či nezačít s vysazováním hormonů a zastavit tak svou pubertu. Ale můžete si věřit, když se v pubertě všechno neustále mění? Bude tak zásadní rozhodnutí správné? Oba jsou obklopeni přáteli a milující rodinou, kteří dělají vše, co je v jejich silách, aby je pochopili a pomohli jim s jakýmkoliv rozhodnutím. Empatický a aktuální dokument o dvou mladých lidech, kteří se necítí být těmi, kterými se narodili, a o důležitosti chápající rodiny při rozhodování, jež změní zbytek vašeho života.

Film **Blízko** Lukase Dhonta je pro změnu belgicko-holandský:

Léo a Rémi jsou si blízcí. Prožívají chlapecká dobrodružství, sdílejí spolu celý svět a téměř každý moment. Dostávají se ale do věku, kdy se věcem začínají dávat jména. Co mezi nimi je? Hluboké přátelství, nebo láska? Po bezstarostných prázdninách přicházejí školní dny a s nimi i všetečné otázky a ironické poznámky spolužáků. Dětství končí, do dříve bezstarostného světa obou kamarádů vtrhne neúprosně dospělost.

Děti jsou zkrátka neustále pobízeny ke zpochybňování sexuální i genderové identity, je jim podsouváno, že neexistuje čisté přátelství, homosexualita jako by stále visela ve vzduchu.

Americký film Corey Shermana s názvem **Big Boys** měl světovou premiéru na festivalu **BFI Flare** v Londýně:

Čtrnáctiletý Jamie se připravuje na výlet se svým starším bratrem Lukem a oblíbenou sestřenicí Allie. Jaké ho však čeká překvapení, když se dozvídá o nečekané přítomnosti Allieina přítele Dana. Přes prvotní obavy se z narušitele rodinné akce díky jeho smyslu pro humor, sdíleným zájmům a sebevědomí stane Jamieho objekt zájmu. Navíc zde Dan vystupuje v roli Jamieho zastánce vůči Lukovi, který si svého bratra dobírá kvůli nedostatku mužnosti a zkušeností v sexuálním životě. To jeho okouzlení ještě posílí a Jamie dělá vše proto, aby se Danovi přiblížil, zároveň ale musí skrývat své opravdové city. Režisér se rozhodl převést na plátno svůj vlastní queer příběh o dospívání s důrazem na dnešní pojem maskulinity a pozitivního přijetí vlastní fyzické i duševní identity. Malý film s velkým srdcem vyniká výtečným scénářem a hereckým výkonem hlavního představitele Isaaca Krasnera.

BFI Flare je vyhlášený LGBTQIA+ festival. **Ideální spolupráce mezi dětským festivalem na Moravě a přehlídkou těch nejabsurdnějších figur v kosmopolitním rejdišti celebrit. Filmy tohoto typu, které byly převzaty přímo z LGBT férie, mohly být ve Zlíně promítány díky laskavé péči sponzorů jako Česká televize, Český rozhlas či**

Ministerstvo kultury. Není nad touhu po světovosti a nad ambici konečně dohnat Západ... Když už ve Zlíně pořádají ten největší a nejbáječnější festival dětského filmu, ptám se, kdy naposledy někdo natočil něco o obyčejných dobrodružstvích normálních moravských kluků? Tipuji, že to bylo tak někdy v osmdesátých letech minulého století.

Současné doporučované a vychvalované filmy pro děti a mládež naplňují zpravidla tyto znaky:

Zajímavým hrdinou je příslušník menšiny, ať už sexuální nebo etnické, ideálně obojí. Samo o sobě být bílý je nuda, je potřeba k tomu mít zajímavou poruchu či psychický problém. Jedině pak je tu jistá šance být tak zajímavý jako potomek asijských či afrických imigrantů.

Oporou a posilou tápajícímu bílému dítěti je kamarád jiné rasy a z jiné kultury, sebejistý, moudrý a s jasnou identitou.

Zkušenost nepředávají starší mladším, ale mladí inspirují starší, kteří neměli štěstí na tak kvalitní vzdělání, a nejsou proto odolní proti předsudkům a sociálním konstruktům.

Hrdinou není nikdy bílý heterosexuální muž, ani James Bond či major Zeman, ani obyčejný obětavý táta od rodiny – když už je některý rodič aspoň snesitelný, pak už je to matka, která ovšem bývá utlačována jako žena.

Bílí muži nejsou zajímaví ani jako otec Kondelík, Švejk nebo účetní Fantozzi, tedy nejsou už ani legrační, ba ani obyčejně směšní, není žádného laskavého nadhledu nad odcházející entitou, jsou vyčpělí jako celá „jejich“ civilizace.

Neexistuje v Evropě parta či jiný kolektiv, který by byl čistě bělošský. Multirasová diverzita v kamarádských vztazích je všudypřítomná, a to v rozporu s realitou.

Pokud je oslavována nebo alespoň brána na zřetel nějaká skupinová identita, pak výhradně neevropská.

Nejnebezpečnějším místem na světě je zdánlivě poklidný skandinávský venkov.

Poslední pravidlo ilustruje dánský film Kaspera Raska **Zapadákovi '99**. V anotaci čteme:

Dospívání v dánském zapadákově na konci devadesátek není zrovna duha a jednorožci. Nuda se tu dá překonat leda kalením s kamarády, ale Alex po jednom z mejdanů záhadně zmizí. Policie nic nedělá, a tak se jeho sestra Emma a dva kámoši rozhodnou pátrat na vlastní pěst. Na světlo se vynořují děsivá tajemství ospalé díry, která se stává velmi nebezpečným místem k životu. Stylově vytríbený *nordic noir* patří k nejambicióznějším dánským young adult titulům roku.

K děsivému venkovu zde přibyl ještě fenomén devadesátek, asi v podobném vnímání, jak ho razí naši havlisté: strašná doba, kdy ještě pokrok nedorazil do lecjakého ospalého koutu Evropy a toxicita přímo tekla ulicemi, dosud nedostatečně obohacenými rasovou diverzitou.

Kulturní bojovníci se musí pouštět do sofistického „odkrývání vrstev“, aby ukojili seabemrskáčský chtíč. Na první pohled totiž obraz soužití Evropanů a imigrantů nevypadá tak,

jak by to odpovídalo ideologickému zadání. A tak je potřeba složitě odhalit podstatu problému. Imigranti totiž vypadají občas nebezpečně, divoce, zdá se dokonce, jako by dělali nepořádek, nerespektovali zákony či kulturní a civilizační standardy hostitelské země, ale to je všechno jen povrchní zdání. Když tvůrce přivede diváka k podstatě věci, zjistíme, že takový imigrant je v podstatě laskavý, pracovitý a obohacující tvor. Veškerý problém leží v nás, v našem nepochopení a předsudcích. A naopak, některé bílé rodiny, čtvrti, vesnice vypadají spořádaně a bezpečně, ale to je omyl, který lze opět nahlédnout až po pečlivém odstranění vrchní slupky. Pak pod citlivým vedením progresivního tvůrce divák pochopí, že ve skutečnosti jde o toxické prostředí, plné zakomplexovaných, nebezpečných násilníků a temné minulosti.

A stejně tak je prezentován vztah město-venkov. Klidně a bezpečně vyhlížející vesnice je plná jedinců, kteří mají sice kytky v oknech, ale pravděpodobně bijí svou ženu, utlačují fantazii svých dětí, mají nacistickou minulost nebo aspoň choutky a někteří z nich ve sklepě mučí cizince, ženy nebo levičáčky. Viz všechny ty severské kriminálky posledních dekád. Kdežto město, přes nějaké to násilí, špinu a drogy je přece jen kosmopolitně šťastné, plné diversity, intelektuálů a barevného obohacení. Hlavně s dostatkem halal a košer a jiných exotických a zdravých pochutin, kdežto zaostalá chátka na venkově se cpe pořád jenom vepřovým.

Z jiného soudku je švédský film **Zákon gangu**, k němuž je tato anotace:

Talentovaný a slušně vychovaný dvanáctiletý Abdel žije se svou matkou na neutěšeném předměstí pro sociálně slabé. Když jeho nejlepší kamarád začne prodávat drogy pro místní gang, Abdi se ve snaze pomoci mu z nesnází nechá zatáhnout do kriminálních aktivit. Tím riskuje, že změní běh svého života a nechá se strhnout na cestu, kterou si sám nevybral. Po nevydařené akci neúmyslně prozradí, kde se nachází úkryt gangu, který je vzápětí napaden konkurencí. Abdel se dostává pod tlak gangu a je nucen svou chybu odčinit. Působivé drama s brilantními hereckými výkony poukazuje na to, že i když máte dobrý domov, rodiče a sny, stále můžete skončit ve špatné společnosti kvůli tlaku vrstevníků. Realistický snímek, patřící k těm, které by dospívající divák neměl minout, získal Cenu mladé poroty a Cenu Švédské církve na letošním mezinárodním filmovém festivalu BUFF ve švédském Malmö.

Tato momentka z filmu *Zákony gangu* sugestivně vyjadřuje vše, co potřebujete vědět o budoucnosti Evropy. Aby bylo jasno, milí mladí diváci: Imigranti jsou z gruntu hodní lidé, většina z nich chce žít slušně, jsou zpravidla talentovaní, za všechno nepěkné může švédská společnost, kvůli níž se ocitli kdesi v divné čtvrti, nikdo je nechápe, a hlavně ne zlí bílí policisté, kteří je neustále týrají svou brutalitou. Kdyby bylo jen trochu více pochopení a jen trochu méně fašistických policajtů, byla by švédská předměstí oázami klidu, míru a prosperity. Skandinávští policisté jsou vlastně vděční za imigraci a no go zóny, protože se konečně mohou v práci trochu pobavit, když bezdůvodně šikanují nevinné bezmocné imigranty. Konečně mohou projevit latentní skrytý rasismus, xenofobii a sadistické choutky,

kteří si v nudně bezpečném starém Švédsku nemohli dostatečně vybit.

Zlí bílí policisté pacifikují talentovaného a slušně vychovaného dvanáctiletého Abdela, který se jakýmsi záhadným řízením osudu zapojil do kriminálních aktivit gangu dalších Abdelů

Tato pakultura, prezentovaná na zlínském „dětském“ filmovém festivalu, zkrátka existuje jen proto, aby postupně utvrzovala další a další generace v tom, že západní civilizace je zrůdnost a měla by i se svými nositeli zmizet ze světa, což přinese konečně kýžený mír, všeobecné sbratření a samozřejmě i záchranu planety. Pro děti je pop kultura něco jako zprávy pro dospělé, určuje myšlení, vnímání normality, hodnotové preference. Nastoluje očekávání, ukazuje směr snaživým a přizpůsobivým, jak být úspěšným občanem, a ty ostatní nenápadně manipuluje do připravených cestíček, kudy „rebelovat“, umožňuje jim „vzbouřit se“ proti společnosti – tak, aby to neohrožovalo Systém v jeho podstatě.

Tvůrcům norského filmu **Lajkni mě** šlo o demonstraci faktu, že pro nastupující severské generace je představa zahrnování rasových charakteristik do vztahových preferencí něco zcela nepředstavitelného (alespoň oficiálně). Ze dvou kamarádek je na oslavu pozvána jen jedna a druhá se cítí být vyřazena z kolektivu. Přitom pozvanou kamarádkou je dívka s imigračními kořeny, kdežto nepozvanou je typická seveřanka. Je jasné, že sympatie a antipatie norského dětského kolektivu již zcela ignorují faktum etnicity. Ještě před deseti lety by zřejmě byla onou vyřazenou z kolektivu cizinka a byla by to drásavá umělecká reflexe rasistické podstaty skandinávské společnosti. Nyní už panuje rasová slepota. To je hlavní poselství příběhu, v němž pseudoproblémy dětské psychiky tvoří jen omáčku ke zjemnění

celkové chuti.

Arin pozvali do skupiny cool holek na škole. Její nejlepší kamarádku Odu ale ne

Moje drahá Zoe je film americký:

Drama z období dospívání, v němž silný příběh o smutku a odolnosti vypráví šestnáctiletá Tess. Vyrovnat se se smrtí malé sestřičky jí nečekaně pomůže její biologický otec – sympatický „flákač“ z problémové části města – a také okouzující mladík od vedle, který má však za sebou střety se zákonem.

Sympatický „flákač“ z problémové části města nezapomíná na kultivaci demograficky upadajících bělošek

Netřeba snad dodávat, že onen sympatický flákač je černoš. Hrdiny jsou často lidé z okraje společnosti, což je šlechtí, neboť víme, že jde o společnost zkaženou a toxickou. **V řadě filmů jde o oslavu cikánského způsobu života, kočovné nátury, oslavuje se člověk žijící mimo pravidla západní společnosti nebo přímo v opozici vůči nim. Spásu do života dezintegrováných, zmatených evropských maloměšťáků, zmítajících ve všech možných poruchách identit, jsou začasť oni interesantní vydědenci či imigranti, kteří ukáží bílému dítěti, jemuž už jeho vlastní kultura neposkytuje žádné iniciační podněty, nové cesty, nové obzory, zcela jiný způsob života a myšlení, uvolnění od konvencí a předsudků.** Jde o mentální proces doprovázející **Velkou výměnu** - proces přetahování dětí na „druhý břeh“.

Český film Michala Blaška natočený v koprodukcí se Slovenskem a Německem, s názvem **Oběť**, obsahuje všechno, co má současný festivalový hit mít:

Irina je svobodná matka z Ukrajiny, která žije v malém českém městě. Když je její syn napaden, celé město se spojí v solidaritě s její rodinou a v odsouzení romských sousedů, kteří údajně zločin spáchali. Poté, co se Irinin syn probudí v nemocnici, začíná být těžké rozlišit pravdu a lež... Příběh emotivní cesty ženy, která hledá spravedlnost v rasistické společnosti a navzdory všem stereotypům se snaží zůstat věrná sama sobě.

Kvízová otázka: Napadli nebohého ukrajinského běžence Romové, na které se vždycky všechno svede, nebo spíše některý z oněch zdánlivě spořádaných maloměšťáků? Nevím, film

jsem naštěstí neviděl, ale známe pravidla. Otázka, v jakém světě vlastně tvůrci obdobných výplodů žijí, nabývá na pikantnosti v kontextu s nedávnou vraždou v Brně, kde se v souladu s realitou všechno událo úplně naruby oproti tomu, jak nám chtějí malovat svět progresivní trubadúři.

Film je geniální kompilací všech možných žádaných a „oceňovaných“ narativů: Je tady pozitivní silná ženská osobnost, ukrajinské téma, primitivní xenofobní předsudky, a samozřejmě prohnilé a rasistické české maloměsto. Nezbyvá než obdivovat pohotovost těchto vyžiračů unijních kultur-grantů, s jakou jsou vždy připraveni vyskočit a zaštekát nikoli podle toho, co si páníček žádá, ale jen podle toho, jaké přání mu vidí na očích. Však cukříček je za to vždycky.

Švédský film **Exodus** (a další podobné) je tu proto, abychom v záplavě (homo)sexuálního uvolnění nezapomínali na nebohé imigranty:

Sledujeme osudy dvanáctileté syrské uprchlice Amal na cestě do Rumunska, kde se má v tamním uprchlickém táboře shledat se svou rodinou. Nejdříve ji však čeká riskantní cesta přes Turecko. Po příjezdu v přeplněném přepravním kontejneru do Istanbulu se jí jen tak tak podaří utéct před razíí tureckých imigračních úřadů. Dostat se zpátky k rodině jí na cestě po Evropě nečekaně pomůže pašerák Sam.

Autorem příběhu je švédský scénárista s typickým jménem Abbe Hassan. Skoro všichni tvůrci ze západu a severu Evropy jsou neevropského původu, pokud jsou autochtonní, mají nevýhodu, kterou musí dohánět silně progresivními tématy. **A tak zatímco noví Belgičané, Švédi, Holanďané nebo Francouzi mohou ve filmech řešit svou identitu nebo oslavovat své předky, původní Evropané musí vyniknout příběhy o homosexuálech, transsexuálech, drogách či bělošském rasismu a toxických šovinistických rodinách.**

Velmi časté jsou ovšem mezinárodní filmové projekty. Nadnárodní (mezikontinentální, mezirasová, vpravdě **multikulturní**) koprodukce zbavuje příběhy autentické identity, atmosféry, typického prostředí, které by připomínalo kulturu některého evropského národa nebo státu. Lze jen vzpomínat na nezaměnitelnou vůni starých francouzských, italských či anglických filmů. **Pokud je už důraz položen na nějakou identitu, kořeny a vzájemnost, pak jedině v rámci některého neevropského národa, kmene, kultury. Většinou jde o univerzalistická, tendenční a vyprázdňená slohová cvičení na očekávaná progresivní témata.**

Máme zde dva druhy děl: globalistickou koprodukcí zpravidla evropských a neevropských zemí, a potom „evropské filmy“, mezi jejichž tvůrci převažují lidé asijského a afrického původu. **Samotná Evropa už není zajímavá, nehraje žádnou roli, není divu, že o skutečné problémy evropských dětí a mladých, o skutečných trablech, nejistotách a ohrožení, o skutečných nespravedlnostech, o skutečných temnotách, o velikosti evropské kultury a jejím ohrožení, o zabírání evropského prostoru včetně škol a**

ulic cizinci, se žádný z autorů těchto báječných filmů nezajímá. Zatímco v neevropských a evropských barevných rodinách existuje cit, vzájemnost, moudrost starších, bílé rodiny jsou většinou zobrazovány jako toxické, rozklížené, jako násilnické a nechápající prostředí, svými předsudky, šovinismem a zpátečnictvím brání dítěti v osobnostním rozvoji.

Filmy jako **Matka země** jsou plné pochopení, respektu a obdivu k jiným kulturám, tradicím, k důležitosti nalezení vlastní kmenové identity, tedy všeho, co je v bělošském kontextu vnímáno jako rasistické a překonané:

Hrdinka Krisha je dcerou Yatesů, nomádkého kmene z tundry. Když její matka vážně onemocní, Krisha uposlechne radu šamana a vydá se na cestu za rudou medvědicí – posvátným duchem a vlastníkem země, který jí může pomoci.

Žádné konkrétní evropské národní či regionální tradice či kulturní odkazy v tomto duchu nejsou v žádném filmu reflektovány, případně je na ně odkazováno v silně negativních konotacích.

Film **Shabu**. Režie: Shamira Raphaëla. Koprodukce Nizozemsko-Belgie:

Čtrnáctiletý Shabu žije v dynamickém láskyplném prostředí, kde se všichni znají a navzájem se podporují. A letos v létě bude podporu rozhodně potřebovat. Nahněval si totiž svou babičku – nejdůležitější ženu jeho života – které v době, kdy byla na dovolené v Surinamu, bez dovolení vzal její auto a naboural jej. Místo hudební kariéry si tak musí vydělat na zaplacení škody.

Zdravé rodinné vztahy, normální prostředí vidíme pouze u rodin přistěhovalců. Pro zajímavost Shamira Raphaëla je nizozemská dokumentární režisérka původem z karibského ostrova Aruba.

Film **Ona je tak zatraceně fajn**. Režie: Christoffer Sandler. Koprodukce Švédsko-Norsko:

Joannina mysl je jako blikající zábavní park v hlavní sezóně. Osmnáctiletá dívka potřebuje léky, aby ADHD a svůj mozek udržela na uzdě. Její otec se léčí z depresí a jeho nemocenská sotva pokryje náklady na bydlení. Joanna si tak léky nemůže dovolit. Obejít se bez léků však znamená hodně zneklidňující a syrovou verzi sebe sama, a tak dívka musí být v získání peněz hodně kreativní. Do tohoto chaosu vstoupí okouzující a sebevědomá Audrey.

Ideální hrdinka zkrátka trpí ADHD a ještě je lesba. Respektive asi. Zkouší totiž sex s chlapci,

ale je to nuda, a tak na scénu vstupuje krásná dívka Audrey a Joanna náhle zjišťuje, co je vlastně fajn. Aby to bylo dokonalé, charismatická Audrey má asiatské rysy, zřejmě je to míšenka. Lesbický a mezirasový vztah, jistota festivalového úspěchu. Á propos, co ty miliony mladých v Evropě, které ještě žijí normálními problémy? Který filmař hodlá oslovit a potěšit také je? A který fond EU je na to vyhrazen?

Neneh Superstar francouzského režiséra Ramzi Ben Slimana vypráví o dvanáctileté Neneh:

Její snem je studovat na škole baletu pařížské **opery**. I přes svou obrovskou snahu však musí vynaložit dvojnásobné úsilí k tomu, aby se dokázala postavit překážkám, které její původ představuje, a byla přijata ředitelkou školy Mariannou Belage. Ta drží pevně v rukou nejen tradici školy, ale také tajemství, které ji s mladičkou baletkou spojuje.

Centrální postavou je mladá černoška, mnohem zajímavější a talentovanější než její bělošské okolí, které ji tvoří *de facto* jen stafáž. Její protihráčkou je ředitelka taneční školy. Další z filmů, kde se **feministky** mstí za staré filmy, v nichž ženy figurovaly coby pouhé ozdoby. Nyní je nastolen trend silných ženských figur, v jejichž vzájemných vztazích se klene celý dějový oblouk. Muži tu nejsou už ani ozdobami, spíše trapnými přívěsky, snad jen pro zasmání, nebo snad aby vedle těch směšných slabochů lépe vynikly silné ženské charaktery. Nereflektuje zde opět „kultura“ v obraze mizející maskulinity situaci, kterou sama usilovně vytváří a podporuje?

Neneh je Superstar a stará Evropa už jen vzhlíží k nadanější Evropě

nové. Nemo nostrum sine culpa est.

O tom, jaké tajemství spojuje mladičkou baletku a ředitelku školy, poté, co jsem viděl a zažil ve Zlíně, raději ani nespekuluji...